

pozneje ni zabil svojih znancev izza mladih nog, saj je s tem zvonil pri sv. Petru, z drugim pravtam ministriral i. t. d.

Vpisal se je na visoke šole v Pragi, kjer je hotel študirati pravnoslovje. Kal boleznimi je nosil v sebi že izza svojih deških let. Zadnja leta pa je hiral čimdalje bolj in letošnjo pomlad je moral leči. Prisilila ga je k temu teško ozdravljiva bolezen, sušica. V Ljubljani je stanoval v takozvani stari cukrarni,¹⁾ kjer je tudi izdihnil dne 18. rženega cveta tega leta.

Jožef Murn je bil nadarjen, resničen pesnik. Večino svojih pesmi je objavljaval v »Ljubljanskem Zvonu«, kjer se je podpisaval z imenom »Aleksandrov«. »Zvonček« je priobčil v letošnjem letniku na strani 46. njegovo pesem »Vlahi«, ali vemo, da bi jih priobčil še več, da ni moral Murn tako mlad umreti.

Velika škoda je tako mladega pesnika, ki je moral

ral v grob v 22. letu svoje dobe, še preden je mogel popolnoma razviti svoj talent in razodeti vse tajnosti svoje duše. Tudi njemu bodi ohranjen v »Zvončku« časten in trajen spomin!

¹⁾ V istem stanovanju je stanoval in umrl tudi mladi pesnik Dragotin Kette, in sicer ga je umorila ista bolezen kakor Murna. Oba pesnika je družilo toplo prijateljstvo. Sedaj sta zopet združena — v smrti.

Uredništvo.

Kaj moram že umreti?

(V spomin Dragotinu Ketteju.)

Kaj moram torej že umreti,
ko pomlad cvéte po doléh?
Ljubó z neba mi solnce seva,
priroda v cvetje se odeva —
povsod je radost, petje, smeh!

Kaj moram torej že umreti,
ko sladka pesem se glasi?
V dobravi slavec milo kroži,
ah, ko da po življenju toži,
ta pesem danes mi zveni . . .

Kaj moram torej že umreti,
ko v srcu mi cvete pomlad? —
Tu polno mi nađej, obetov
in poezije mladih cvétov,
ki ni se še razvil njih sad! —

Kaj moram torej še umreti,
ko zbuja žitje se povsod?
In pesem zadnja se oglašá,
srce otožno moje vpraša:
„Zakaj že zdaj na zadnji pot?“

Bogomila.